

Jaz sem bil tiho in kmalu sva prišla do neke druge kerčme, v kateri je prebival jako hudoben kerčmar, ki je nama mnogo žalega prizadejal. Nijsva bila dolgo pri njem; poslovala sva se in šla. Ali glej, pri odhodu podari angelj malopridnemu kerčmarju oni krasni kozarec, ki ga je vzel poprejšnemu. Jaz se togotim in grajam svojega vodnika, pa vse nič ne pomaga. Oberne se k meni in pravi: „Molči, to so pota božje previdnosti.“

Prišla sva nato do siromašne kolibice, v kateri nij bilo drugega videti nego golo siromaštvo. V njej je prebival dober in prijazen gospodar, ki je bil nekdaj srečen, a dolga bolezen in druge nezgode so mu pobrale vse premoženje in ga pripravile malo ne na beraško palico. Jokal se je siromak in nama tožil, da mu bode v osmih dneh še edina kolibica prodana, ter potem še celó ne vé kam pod streho. — Poslovala sva se in šla. Ali mislite si moje zavzetje, ko vidim, da je angelj pri odhodu zapalil siromakovo hižo, ki je bila mahoma vsa v plamenu. Ves nejevoljen jel sem z zobmi škripati nad takim ravnanjem svojega spremljevalca. Ali angelj opominja me tretjič in pravi: „Molči in pomisli, da so to pota previdnosti božje.“

Zopet greva dalje. — Kmalu prideva do lepe hiže, v kateri je prebival gospodar, ki je imel edino veselje nad svojim otrokom, lepim in čverstim dečkom. Angelj reče, da ne zna pota. Prijazni gospodar nama takój ponudi svojega edinega sina, da nama gre pot kazat. Nijsmo bili še daleč, da angelj zgrabi malega dečka, ki nama je pot kazal, in ga utopi v bližnji vodi. Mene zgrabi jeza, da upijem na vsa usta: „Naka, s taboj pa ne grem dalje niti stopinje več! Hudič si ti, a ne angelj!“

Ali glej, komaj sem to izrekel, pokaže se mi moj spremljevalec v rajskeji svitlobi. Nasmeje se mi in pravi: „Le bedaki so, ki grajajo večnega Boga v nebesih in pota njegove previdnosti! Kozarec je bil namazan sè strupom. Zato sem ga dobremu človeku vzel in dal hudobnežu v njegovo pogubljenje. V pepelu pogorele hiže našel bode siromak velik zaklad, s katerim si bode pomagal na boljše stanje. Deček, ki sem ga v vodo hitil (vergel), umoril bi bil pozneje svojega očeta in svojo mater. Moral je tedaj mlad umreti, da se ohrani življenje dobrim in bogoljubnim roditeljem.“ — Nato sem se probudil; pokleknil sem in molil neskončno modrost in previdnost božjo.“

— 0 —

Moja pesen.

Pesnica sladka, premila,

Veselje ti moje si vse,

Vlivaš preblaga čutila

V nedolžno in mlado sercé.

Torej veselo pustite me pet',

Dokler mladosti uživam še cvet.

Tičice drobne skakljajo,

Iz veje na vej'co leté;

V pesnicah mičnih kramljajo,

Pojéjo tak sladko, lepó.

Pesnice svoje zakaj bi ne pel,

Dokler še deček sem, zdrav in vesel.

Zmiraj veselje terpelo

Tud' meni ne bode, to vem;

Cvetje mladosti zvenelo

Let mladih bo prišla jesen.

Torej pustite naj pojem si zdaj,

Dokler mladosti uživam še raj!

I. T.